Деснянський районний суд міста Києва
02225, м. Київ, пр-т. Маяковського, 5-в

Заявник
ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЮНІТ КАПІТАЛ"
ел. пошта
fincomunitcap@gmail.com
тел. 0992745183
адреса 01133, місто Київ, бульвар Лесі Українки, будинок 34, офіс 333
ЄДРПОУ 43541163

Представник заявника
КУКСА КАРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА
ел. пошта
[redacted]
тел. 380992745183
адреса 01133, м. Київ, б. Лесі Українки, будинок 34, офіс 333
РНОКПП [redacted]

Відповідач
[redacted]
ел. пошта [redacted]
тел. [redacted]
РНОКПП [redacted]

Представник відповідача
Довженко Сергій Сергійович
ел. пошта
[redacted]
тел. [redacted]
адреса 04060, місто Київ, вулиця [redacted]
РНОКПП [redacted]

Справа № **754/15124/26**
Провадження № **2/754/13733/26**
Суддя **Зотько Тетяна**

Анатоліївна

Додаткові пояснення у справі

У провадженні Деснянського районного суду м. Києва перебуває справа № 754/15124/26 за позовною заявою ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЮНІТ КАПІТАЛ" до [redacted] про стягнення заборгованості за кредитним договором.

Ухвалою Деснянського районного суду м. Києва від "17" серпня 2026 року прийнято до розгляду та відкрито провадження у справі за позовом ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЮНІТ КАПІТАЛ" до [redacted] про стягнення заборгованості за кредитним договором.

Відповідно до пп. 2-3 ч.1 ст. 43 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), учасники справи мають право не лише подавати заяви та клопотання, **надавати пояснення суду,** наводити свої доводи, міркування щодо питань, які виникають під час судового розгляду, і заперечення проти заяв, клопотань, доводів і міркувань інших осіб, а **також подавати докази;** брати участь у судових засіданнях, якщо інше не визначено законом; брати участь у дослідженні доказів; ставити питання іншим учасникам справи, а також свідкам, експертам, спеціалістам.

<u>Щодо перерахування кредитних коштів</u>

Відповідно до умов Кредитного договору, Первинний кредитор виконав взяті на себе зобов’язання та платіжним дорученням ініціювало переказ коштів в загальній сумі 13000,00 грн. на картковий рахунок Відповідача. На підтвердження позовних вимог Позивчем надано Довідку та пояснення Первісного кредитора щодо перерахунку коштів Відповідачу відміткою Кредитодавця.

Відповідно до ч.1 ст. 1046 Цивільного кодексу України, договір позики вважається укладеним лише з моменту передачі грошових коштів або інших речей, визначених родовими ознаками. Тому обов'язок позичальника повернути кредит виникає не під час підписання договору, а після фактичного отримання кредитних коштів.

Відповідно до ст.22 Закону України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні" (далі – Закон), яким керувався Кредитор на момент укладення договору, ініціювання переказу здійснюється за такими видами розрахункових документів: 1) платіжне доручення; 2) платіжна вимога-доручення; 3) розрахунковий чек; 4) платіжна вимога; 5) меморіальний ордер. Платіжна інструкція (платіжне доручення) — це розпорядження ініціатора надавачеві платіжних послуг щодо виконання платіжної операції.

Згідно п. 21.1 ст. 21 Закону 1) подання ініціатором до банку, в якому відкрито його рахунок, розрахункового документа; 2) подання платником до будь-якого банку документа на переказ готівки і відповідної суми коштів у готівковій

формі; 3) подання ініціатором до відповідної установи - члена платіжної системи документа на переказ, що використовується у відповідній платіжній системі для ініціювання переказу; 4) використання держателем спеціального платіжного засобу для оплати вартості товарів і послуг або для отримання коштів у готівковій формі; 5) подання отримувачем платіжної вимоги при договірному списанні; 6) надання клієнтом банку, що його обслуговує, належним чином оформленого доручення на договірне списання.

Згідно п. 22.4 ст. 22 Закону при використанні розрахункового документа ініціювання переказу вважається завершеним з моменту прийняття банком платника розрахункового документа на виконання.

Зокрема, звертаємо увагу суду, що згідно абз. 2 п. 22.6 ст. 22 вищезгаданого Закону обслуговуючий отримувача банк зобов'язаний перевірити відповідність номера рахунка отримувача і його коду (ідентифікаційного номера, за його наявності, тощо), що містяться в розрахунковому документі, та зараховувати кошти на рахунок отримувача виключно у разі їх збігу. У противному разі банк, що обслуговує отримувача, має право затримати суму переказу на строк до чотирьох робочих днів для встановлення належного отримувача цих коштів. У разі неможливості встановлення належного отримувача банк, що обслуговує отримувача, зобов'язаний повернути кошти, переказані за цим документом, банку, що обслуговує платника, із зазначенням причини їх повернення.

Приписами даної правової норми встановлено, що тільки у разі неможливості встановлення належного отримувача коштів банк має право не зараховувати кошти цьому отримувачу, а повернути кошти платнику. Таким чином, при перерахуванні коштів Банк повторно провів встановлення особи для зарахування коштів.

Згідно з пунктом 8.1 статті 8 Закону банк зобов'язаний виконати доручення клієнта, що міститься в розрахунковому документі, який надійшов протягом операційного часу банку, в день його надходження.

Пунктами 8.2, 8.3 статті 8 Закону передбачено, що банк зобов'язаний виконати доручення клієнта, яке міститься в документі на переказ готівки, протягом операційного часу в день надходження цього документа до банку. Банки та їх клієнти мають право обумовлювати в договорах інші, ніж встановлені в цьому пункті, строки переказу готівки. За порушення строків, встановлених пунктами 8.1 та 8.2 цієї статті, банк, що обслуговує платника, несе відповідальність, передбачену цим Законом.

Статтею 1 Закону України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні" визначено поняття термінів, що вживаються в зазначеному Законі. Згідно п. 1.24 зазначеної статті терміни:

"переказ коштів" - рух певної суми коштів з метою її зарахування на рахунок отримувача або видачі йому у готівковій формі.

"помилковий переказ" - рух певної суми коштів, внаслідок якого з вини банку або іншого суб'єкта переказу відбувається її списання з рахунку неналежного платника та/або зарахування на рахунок неналежного отримувача чи видача йому цієї суми у готівковій формі.

"неналежний переказ" - рух певної суми коштів, внаслідок якого з вини ініціатора переказу, який не є платником, відбувається її списання з рахунка

неналежного платника та/або зарахування на рахунок неналежного отримувача чи видача йому суми переказу в готівковій чи майновій формі;

Звертаємо увагу суду, що жодного юридичного факту щодо помилкового або неналежного переказу на рахунок відповідача коштів за кожною із транзакцій, ініційованими ТОВ «Манівео швидка фінансова допомога», не встановлено, таким чином Позивач документально підтвердив виконання перерахування коштів Відповідачеві. ***Схожої позиції притримується Вищий господарський суд України в постанові від 02.07.2008 по справі № 10/115/07. Незважаючи на той факт, що дана справа розглядалась в рамках господарського судочинства, вона містить важливі положення для вирішення даної справи, оскільки норми встановлені ст.76 ЦПК України та ст.73 ГПК України аналогічні.***

Таким чином, надане платіжне доручення є дійсним і законним, оскільки відповідає вимогам чинного законодавства та містить усі необхідні реквізити, передбачені для електронних розрахункових документів.

Зокрема, Кредитодавець є небанківською фінансовою установою, та не надає фінансових платіжних послуг. А отже не має повноважень щодо надання документів, що посвідчують переказ коштів (банківських платіжних доручень). Первісний кредитор в межах виконання умов укладеного Договору ініціює платіжні операції шляхом подання відповідної платіжної інструкції надавачу фінансових платіжних послуг із зазначенням необхідних реквізитів, які клієнт вказав в заявці на отримання кредитних коштів для їх подальшого їх зарахування на рахунок отримувача надавачем фінансових платіжних послуг отримувача.

Підтвердженням здійснення перерахування кредитних коштів є факт передачі Первинним кредитором відповідної платіжної інструкції надавачу платіжних послуг, на основі якої кошти перераховуються за реквізитами платіжної картки клієнта XX-XXXXX-XX згідно з умовами Кредитного договору .

Звертаємо увагу, що документальним підтвердженням зарахування коштів на рахунок клієнта, може надати виключно емітент платіжної карти клієнта, який відкрив та обслуговує відповідний рахунок клієнта. Лише емітент платіжної карти має доступ до реєстру платіжних операцій та балансових даних по рахунку клієнта, які можуть підтвердити надходження конкретної суми від Кредитодавця.

Первинний кредитор лише в рамках електронної взаємодії з надавачем платіжних послуг, під час ініціювання платіжної операції, отримує в рамках протоколу обміну даними міжнародної платіжної системи інформацію в електронній формі про успішне завершення платіжної операції зарахуванням коштів на рахунок отримувача.

Відповідно до ч.1 ст.1046 ЦК України За договором позики одна сторона (позикодавець) передає у власність другій стороні (позичальникові) грошові кошти або інші речі, визначені родовими ознаками, а позичальник зобов'язується повернути позикодавцеві таку ж суму грошових коштів (суму позики) або таку ж кількість речей того ж роду та такої ж якості. Договір позики є укладеним з моменту передання грошей або інших речей, визначених родовими ознаками.

Таким чином, зобов’язання за кредитним договором виникають з моменту отримання Боржником кредитних коштів.

Документами, що доводять зарахування коштів згідно Кредитного договору на картковий рахунок Позичальника є (проте не виключно):

- виписки з особового рахунку із підтвердженням зарахування грошових коштів на картковий рахунок Позичальника;

- копії платіжних доручень/інструкцій із підтвердженням переказу грошових коштів на картковий рахунок Позичальника;

- документи з інформацією щодо належності Картки Позичальнику;

- ідентифікаційні дані Позичальника, зокрема дані про його фінансовий номер телефону; - повний номер Картки, на яку зараховано кошти.

Підтвердження зарахування коштів на картковий рахунок може підтвердити банк-емітент.

З ідентифікаційного номеру банку (BIN) кредитної карти маска карти Боржника № 4149-43XX-XXXX-7135 вбачається, що банком-емітентом вищевказаної картки є АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК "ПРИВАТБАНК".

Банк-емітент зберігає інформацію, зокрема, але не виключно, щодо номеру рахунку, транзакцій та належності карткового рахунку Клієнту.

З даних обставин випливає, що первинні банківські документи, що підтверджують перерахування коштів на картковий рахунок - маска карти Боржника за Договором перебувають в АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК "ПРИВАТБАНК".

Для повного та всебічного розгляду справи, відповідно до ст. 84 ЦПК України, Позивач, користуючись своїм правом, разом з поданням позовної заяви, заявив клопотання про витребування первинних бухгалтерських документів оформлених відповідно до статті 9 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність»

Доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи (частина перша статті 76 ЦПК України). Достовірними є докази, на підставі яких можна встановити дійсні обставини справи (статті 79 ЦПК України).

Відповідно до статті 77 ЦПК України належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування. Предметом доказування є обставини, що підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення. Сторони мають право обґрунтовувати належність конкретного доказу для підтвердження їхніх вимог або заперечень. Суд не бере до розгляду докази, що не стосуються предмета доказування.

Статтею 80 ЦПК України визначено, що достатніми є докази, які у своїй

сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування. Питання про достатність доказів для встановлення обставин, що мають значення для справи, суд вирішує відповідно до свого внутрішнього переконання.

Згідно з частиною першою статті 81 ЦПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

Відповідно до частини 2 статті 83 ЦПК України позивач, особи, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб, повинні подати докази разом з поданням позовної заяви.

Обов`язок із доказування слід розуміти як закріплену в процесуальному та матеріальному законодавстві міру належної поведінки особи, що бере участь у судовому процесі, із збирання та надання доказів для підтвердження свого суб`єктивного права, що має за мету усунення невизначеності, яка виникає в правовідносинах у разі неможливості достовірно з`ясувати обставини, які мають значення для справи. Важливим елементом змагальності процесу є стандарти доказування - спеціальні правила, якими суд має керуватися при вирішення справи. Ці правила дозволяють оцінити, наскільки вдало сторони виконали вимоги щодо тягаря доказування і наскільки вони змогли переконати суд у своїй позиції, що робить оцінку доказів більш алгоритмізованою та обґрунтованою (постанова Верховного Суду від 22 квітня 2021 року у справі № 904/1017/20).

Щодо правомірності нарахування процентів за кредитним договором

Частиною 1 ст. 526 ЦК України визначено, що зобов`язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Згідно із ч. 1 ст. 598 ЦК України зобов`язання припиняється частково або у повному обсязі на підставах, встановлених договором або законом. Зобов`язання припиняється виконанням, проведеним належним чином (ст. 599 ЦК України).

Відповідно до ч. та ч. 2 ст. 1054 ЦК України за кредитним договором банк або інша фінансова установа (кредитодавець) зобов`язується надати грошові кошти (кредит) позичальникові у розмірі та на умовах, встановлених договором, а позичальник зобов`язується повернути кредит та сплатити проценти. До відносин за кредитним договором застосовуються положення параграфа 1 глави 71 «Позика. Кредит. Банківський вклад» ЦК України, якщо інше не встановлено цим параграфом і не випливає із суті кредитного договору.

За ч. 1 ст. 1049 ЦК України позичальник зобов`язаний повернути позикодавцеві позику (грошові кошти у такій самій сумі або речі, визначені родовими ознаками, у такій самій кількості, такого самого роду та такої самої якості, що були передані йому позикодавцем) у строк та в порядку, що встановлені договором.

Згідно з положеннями ст. 610 ЦК України порушенням зобов`язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов`язання (неналежне виконання).

У разі порушення зобов`язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом, зокрема: зміна умов зобов`язання; сплата неустойки; відшкодування збитків та моральної шкоди (ст. 611 ЦК України).

Статтею 1050 ЦК України передбачено, що, якщо позичальник своєчасно не повернув суму позики, він зобов`язаний сплатити грошову суму відповідно до статті 625 цього Кодексу.

Згідно з ч. 2 ст. 625 ЦК України в разі порушення грошового зобов`язання боржник, який прострочив його виконання, на вимогу кредитора зобов`язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, ***якщо інший розмір процентів*** *не встановлений договором або законом.*

Відповідно висновків Великої Палати Верховного Суду, викладених у постанові від 18.03.2020 у справі № 902/417/18 та від 19.06.2019 у справі № 646/14523/15-ц, нарахування відповідно до ст. 625 ЦК України є мірою відповідальності боржника за прострочення грошового зобов`язання, оскільки виступають способом захисту майнового права та інтересу, який полягає у відшкодуванні матеріальних втрат кредитора від знецінення грошових коштів унаслідок інфляційних процесів та отриманні компенсації боржника за неналежне виконання зобов`язання.

Отже, в охоронних правовідносинах – у випадку прострочення боржником виконання грошового зобов’язання – права та інтереси кредитора забезпечені ч. 2 ст. 625 ЦК України, яка регламентує наслідки прострочення виконання грошового зобов`язання (*постанови Великою Палатою Верховного Суду від 28.03.2018 у справі № 444/9519/12 від 04.02.2020 у справі № 912/1120/16).*

Як вбачається з матеріалів справи, відповідно до умов Кредитного договору Кредитодавець надав Відповідачу кредит на суму **13000,00 грн строком на 30 днів.** Однак, Відповідач свої зобов’язання з повернення кредиту у встановлений Кредитним договором строк не виконав.

Відтак, Позивач вправі вимагати від Відповідача повернення отриманих за Кредитним договором коштів, а також процентів за неправомірне користування такими коштами, що передбачено ч. 2 ст. 625 ЦК України.

Варто звернути увагу Суду, що Первинний кредитор та Відповідач уклали Кредитний договір шляхом використання електронного підпису. З моменту накладення електронного підпису та підтвердження акцепту пропозиції (оферти) між сторонами виникли цивільно-правові зобов’язання. При цьому сторони погодили всі істотні умови Кредитного договору, зокрема: суму кредиту, строки його повернення, порядок нарахування та сплати процентів, права та обов’язки сторін, а також відповідальність за порушення умов договору:

Відповідно до п. 1.1. Кредитного договору, *Товариство зобов'язується надати Позичальникові Кредит без конкретної споживчої мети, на суму 13000 грн 00 коп. (тринадцять тисяч грн. нуль коп.) на умовах строковості, зворотності, платності, а Позичальник зобов'язується повернути Кредит та сплатити проценти за користування Кредитом, нараховані згідно п. 1.3., п. 1.4. або п. 1.5. цього Договору.*

Пункт 1.2. Кредитного договору *передбачає, що Кредит надається (Договір укладається) строком на 30 (тридцять) днів від дати отримання Кредиту Позичальником.*

Згідно п. 1.3. Кредитного договору, *на період строку, визначеного п. 1.2 Договору, нарахування процентів за користування Кредитом здійснюється за* ***Дисконтною*** *процентною ставкою в розмірі* ***0,66 відсотків від суми Кредиту*** *за кожний день користування Кредитом.*

Пунктом 1.4. Кредитного договору *погоджено, що у випадку користування Кредитом* ***понад*** *строк, встановлений п. 1.2 Договору, умови щодо нарахування процентів за Дисконтною процентною ставкою скасовуються і до взаємовідносин між Сторонами застосовується* ***Базова*** *процентна ставка* ***в розмірі 1,70 (одна ціла сім десятих) відсотків від суми Кредиту за кожний день користування Кредитом,*** *відповідно до чого Позичальник зобов'язується сплатити Товариству різницю між фактично сплаченими процентами за Дисконтною та нарахованою Базовою процентними ставками* ***за весь строк користування Кредитом (від дати отримання Кредиту до фактичної дати його повернення).***

Відповідно до п. 1.5. Кредитного договору, *базова процентна ставка за користування Кредитом не застосовується протягом строку користування Кредитом вказаного в п. 1.2. Договору, виключно за умови якщо розмір Базової процентної ставки більший ніж 1,70 відсотків від суми Кредиту за кожен день користування Кредитом. В усіх інших випадках нарахування процентів за Базовою процентною ставкою здійснюється відповідно до п. 1.4. цього Договору.*

Згідно п. 4.3. Кредитного договору, *сторони погоджуються, що проценти, нараховані після закінчення строку надання Кредиту, визначеного в п. 1.2. цього Договору, є процентами в розумінні ч. 2 ст. 625 Цивільного кодексу України.*

Пункт 4.4. Кредитного договору *передбачає, що, з урахуванням положень п. 1.3., п. 1.4. та п. 1.5. цього Договору, Позичальник сплачує Товариству проценти за користування Кредитом за фактичний час користування Кредитом з розрахунку 241,56 (двісті сорок одна цілих п`ятдесят шість сотих) відсотків річних за Дисконтною ставкою або 622,20 (шістсот двадцять дві цілих дві десятих)відсотків річних за Базовою ставкою.*

Відповідно до п. 4.5. Кредитного договору, *усі істотні умови Договору, в тому числі розмір Базової та Дисконтної процентної ставок та порядок їх застосування, погоджені Сторонами під час укладення цього Договору.*

З аналізу умов Кредитного договору вбачається, що сторони погодили два різні механізми нарахування процентів залежно від строку користування кредитом: нарахування за дисконтною та базовою ставками.

Для всебічного та детального розгляду надається поетапний розрахунок, який ілюструє порядок нарахування процентів:

Формула нарахування відсотків: ТІЛО КРЕДИТУ (грн) × ВІДСОТКОВА СТАВКА (%) / 100 = Сума нарахованих відсотків (грн)

В період з 11.08.2020 по 10.09.2020 - нарахування здійснювались за Дисконтною процентною ставкою, тобто 13 000,00 грн. х 0,66/100 = 85,80 грн. в день (пункт 1.3. Кредитного договору).

Також, звертаємо увагу суду, що відповідно до Розрахунку заборгованості, наданого Первинним кредитором, **Відповідач частково виконував зобов'язання за Кредитним договором**, а саме:

- В період з 11.09.2020 по 13.10.2020 проценти нараховувались за Базовою процентною ставкою, тобто 13 000,00 грн. × 1,70 / 100 = 221,00 грн. в день. (пункт 1.5. Договору).

13.10.2020 право вимоги за кредитним договором перейшло від Первинного кредитора до ТОВ «Таліон Плюс» відповідно договору факторингу №28/1118-01 від 28.11.2018 згідно Витягу з реєстру прав вимоги №103 та новим кредитором стало ТОВ «Таліон плюс».

Оскільки до нового кредитора переходять права первісного кредитора у зобов`язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав, нарахування за користування грошовими коштами продовжились за процентною ставкою у розмірі 1,70 процентів в день від суми Кредиту за кожний день користування ним до 29.11.2020 включно, тобто нарахування після закінчення Дисконтного періоду відбувались 80 днів, що **відповідає умовам Договору погоджених Сторонами.**

Наступними факторами жодних нарахувань не здійснювалось.

Таким чином загальна сума заборгованості становить: 37310,00 грн., що складається :

- 13000,00 грн. – тіло кредиту;

- 24310,00 грн. – відсотки за користування грошовими коштами;

- 0,00 грн. – пеня;

- 0,00 грн. – комісія.

Відповідно до позиції Великої Палати Верховного Суду, викладеної у постанові від 23.05.2018 у справі № 910/1238/17, проценти за користування кредитом поділяються на два види:

«*ПРОЦЕНТИ ЗА КОРИСТУВАННЯ КРЕДИТОМ – проценти, які нараховуються в межах строку кредиту (позики), визначені у договорі. Такі проценти розуміються як проценти за правомірне користування чужими грошовими коштами, розмір яких визначається договором або законом, які сплачує позичальник. Порядок їх виплати врегульований ч. 1 ст. 1048 ЦК України.*

ПРОЦЕНТИ ЗА НЕПРАВОМІРНЕ КОРИСТУВАННЯ ЧУЖИМИ ГРОШОВИМИ КОШТАМИ – проценти, які нараховуються внаслідок прострочення боржником виконання грошового зобов`язання, порядок виплати якого врегульований ч. 2 ст. 625 ЦК України, у зв`язку з чим такі проценти можуть бути стягнуті після спливу визначеного кредитним договором строку кредитування».

Тобто, виходячи з умов Кредитного договору, нараховані Відповідачу проценти за користування кредитом поза межами встановленого Кредитним договором строку є погодженою сторонами мірою відповідальності за порушення строків повернення кредиту, які підлягають стягненню з Відповідача в повному обсязі.

Більше того, Товариство звертає увагу, що укладення Кредитного договору було здійснено саме за ініціативою Відповідача, яким, після ознайомлення з умовами Кредитного договору та «*Правилами надання грошових коштів у позику, в тому числі на умовах фінансового кредиту продукту «смарт»*», не було висловлено жодних заперечень або зауважень щодо умов Кредитного договору, в тому числі і порядку чи розміру нарахування відсотків, що свідчить про факт повного погодження Відповідача із всіма умовами Кредитного договору, враховуючи і нарахування процентів за користування кредитом поза межами строку кредитування.

Отже, підписавши Кредитний договір, Відповідач посвідчив свою обізнаність та згоду з його умовами. При укладенні Кредитного договору волевиявлення сторін було вільним та відповідало їх внутрішній волі, правочин вчинено у формі, встановленій законом, та такий правочин був спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлений ним, а саме отримання кредитних коштів Відповідачем.

Виходячи з наведених матеріалів справи та правової позиції Верховного Суду, заборгованість Відповідача перед Позивачем складається з суми основного боргу (тіла кредиту) та процентів за користування кредитом, які, відповідно до договору та цивільного законодавства, поділяються на два окремі види.

Перший вид - це проценти за правомірне користування кредитом, нараховані в межах строку дії кредитного договору, розмір яких визначено договором або законом, а порядок їх сплати врегульовано частиною першою статті 1048 ЦК України.

Другий вид - це проценти за неправомірне користування чужими грошовими коштами, що виникають у зв'язку з простроченням виконання грошового зобов'язання, і підлягають стягненню на підставі частини другої статті 625 ЦК України.

Враховуючи зазначене, позиція щодо нібито неправомірного нарахування процентів є необґрунтованими, оскільки не враховують нарахування процентів другого типу - за прострочене користування кредитом. Таке нарахування відповідає умовам кредитного договору, нормам цивільного законодавства та усталеній практиці Верховного Суду, зокрема позиціям, викладеним у постановах Великої Палати Верховного Суду від 23.05.2018 у справі № 910/1238/17.

Аналогічні висновки містяться у наступних Постановах судів апеляційної інстанції:

Хмельницький апеляційний суд у постанові від 05 грудня 2024 року по справі № 686/18336/24:

«Суд першої інстанції правильно констатував, що 24.08.2021 року між ТОВ «Манівео швидка фінансова допомога» та ОСОБА_1 укладено електронний договір № 698405581 про надання споживчого кредиту, за умовами якого відповідачці надано 8250 грн., згідно з п.1.7 кредитного договору строк кредиту - 7 днів, дата повернення кредиту 31.08.2021 року.

Разом з тим, суд першої інстанції не врахував, що згідно пункту 4.2. строк кредиту може бути продовжено у порядку та на умовах, визначених в п. 1.8. та п. 1.12.1. цього договору.

Згідно з пунктом 1.12.1. зобов`язання щодо повернення основної суми Кредиту переносяться на наступний день після закінчення Дисконтного періоду, однак при не надходженні платежу зобов`язання Позичальника по оплаті основної суми Кредиту знову відкладається кожен раз на один календарний день, але не більше ніж на 90 (дев`яносто) календарних днів від дати закінчення Дисконтного періоду.

Відповідачка не заперечувала, що на дату закінчення 7-денного строку кредиту і на цей час вона не сплатила заборгованість за кредитом, а отже, строк кредиту продовжено у порядку та на умовах, визначених пунктами 4.2., 1.8.,1.12.1. цього договору автопролонгація на 90 календарних днів.

Підписавши договір, позичальниця погодилася на укладення договору саме

на таких умовах, в тому числі й щодо автопролонгації строку кредитування на 90 днів, що з врахуванням принципу свободи договору, визначеного ст.ст. 6, 627 ЦК України спростовує висновки суду про ненадання згоди позичальницею на автопролонгацію договору.

Умови договору,визначені пунктами 4.2. є чіткими та однозначними, не суперечать пункту 1.7, суд першої інстанції помилково розцінив ці умови як несправедливі.

Відтак наявні підстави для стягнення з відповідачки на користь позивача за кредитним договором № 698405581 від 24.08.2021 року борг у загальній сумі 31244,10 гривень, з яких 8250 грн. - заборгованість за основною сумою боргу; 22994,10 грн. - заборгованість за відсотками.»

Волинський апеляційний суд у постанові від 05 лютого 2025 року по справі № 158/2922/24:

«Згідно з наданим позивачем розрахунком заборгованість відповідача ОСОБА_1 за кредитним договором № 563711375 від 19 грудня 2021 року становить 59 333 грн 20 коп., з яких: 22 000 грн заборгованість по кредиту; 37 333 грн 20 коп. заборгованість по несплаченим відсоткам за користування кредитом.

Ураховуючи, що відповідач ОСОБА_1 на підставі укладеного з ТОВ «Манівео швидка фінансова допомога» електронного кредитного договору №563711375 від 19 грудня 2021 року свої зобов`язання перед позикодавцем, який відступив права вимоги за вказаним договором ТОВ «Таліон Плюс», останнє в свою чергу відступило право вимоги ТОВ «ФК «Онлайн Фінанс», яке відступило право вимоги ТОВ «ФК «ЕЙС», щодо повернення кредитних коштів та сплати відсотків за користування ними не виконав, і через це у нього виникла заборгованість на загальну суму 59 333 грн 20 коп., що підтверджується розрахунком позивача, тому колегія суддів доходить висновку про задоволення позову у заявленому позивачем розмірі.

При цьому слід зазначити, що відповідач розмір кредитної заборгованості не спростував, своїх контррозрахунків заборгованості чи доказів, які б підтверджували її відсутність, суду не надав.»

Івано-Франківський апеляційний суд у постанові від 25 лютого 2025 року по справі № 348/2599/24:

«Судом встановлено, що між ТОВ «Манівео швидка фінансова допомога» та відповідачем було укладено Кредитний договір № 339414241 від 03.03.2021 у формі електронного документа з використанням електронного підпису.

Отже, наведене свідчить, що відповідач ознайомився і погодився з умовами договору, тобто сторони досягли згоди щодо усіх істотних умов договору, а подані позивачем паперові копії електронних документів є допустимими письмовими доказами відповідно до ч. 13 ст.11 Закону України «Про електронну комерцію».

Суму заборгованості за кредитним договором відповідачем не спростовано, так само не спростовано розрахунок заборгованості, який надано позивачем.

Як вбачається з п. 4.3. кредитного договору, відповідач погодився, що проценти, нараховані після закінчення строку дії цього договору (після 90 дня від дати закінчення Дисконтного періоду) чи його дострокового розірвання, у розмірі визначеному в п. 1.7.2 Договору, є процентами за користування грошовими коштами в розумінні ч. 2 ст. 625 ЦК України.

Суд першої інстанції вказане залишив поза увагою та дійшов до помилкового висновку, що сторонами погоджено строк договору 30 днів та стягнув відсотки за вказаним договором в період з 03.03.2021 по 02.04.2021 в сумі 5100 грн.

Відтак рішення суду у вказаній частині підлягає скасуванню (зміні) із задоволенням позовних вимог в частині стягнення з відповідача заборгованості за відсотками в розмірі 25570 грн.»

Полтавський апеляційний суд у постанові від 25 лютого 2025 року по справі № 528/831/24:

«Згідно п.1.3., п.1.7. кредитного договору кредитні кошти надаються строком на тридцять днів.

За користування кредитом позичальник має сплачувати проценти за ставкою у розмірі 219% річних, що становить 0,60 % від суми кредита за кожен день користування ним (п.1.9.1).

Договором передбачена можливість продовження строку кредитування за умови сплати позичальником усіх нарахованих процентів (п.1.8), проте у матеріалах справи відсутні дані про те, що позичальник взагалі сплачував будь-які кошти кредитору.

Нарахування процентів за Дисконтною процентною ставкою здійснювалось з 06.06.2021 06.07.2021.

В подальшому, оскільки відповідач не виконував зобов`язання за Кредитним договором та не сплатив всі фактично нараховані відсотки станом на останній день Дисконтного періоду, відбулось перерахування відповідно до п. 1.9.3. та нарахування за неправомірне користування кредитними коштами розпочалось за базовою процентною ставкою.

З огляду на вищезазначене, на підставі пункту 1.12.2. з наступного дня після закінчення Дисконтного періоду Позичальник зобов`язаний щоденно сплачувати Кредитодавцю проценти з розрахунку 839,50% процентів річних, що становить 2,30 процентів в день від суми Кредиту за кожний день користування ним.

Згідно п. 4.3 Договору сторони погоджуються, що проценти, нараховані після закінчення строку дії цього Договору (після 90 дня від дати закінчення Дисконтного періоду) чи його дострокового розірвання, у розмірі визначеному в п.1.12.2. Договору, є процентами за користування грошовими коштами в розумінні ч. 2 ст. 625 Цивільного кодексу України.

Згідно розрахунку заборгованість визначена за період з 06 червня 2021 року по 03 жовтня 2021 року за відповідними процентними ставками.

Отже, зміст пунктів 1.9.3., 1.10. 1.13 кредитного договору дає підстави

зробити висновок про те, що нарахування процентів після закінчення тридцятиденного строку за умови несплати позичальником коштів за своєю правовою природою є мірою відповідальності позичальника за прострочення грошового зобов? язання за період після закінчення строку кредитування, тобто є домовленістю про сплату процентів річних у визначеному договором розмірі на підставістатті 625 ЦК України.

З огляду на встановлене, апеляційна скарга підлягає задоволенню, рішення суду першої інстанції слід скасувати і ухвалити нове про задоволення позову»

Зокрема, варто звернути увагу на 2 ч.1 ст. 1048 ЦК доволі чітко встановлено, що проценти виплачуються щомісяця ***до дня повернення позики.*** *І це абсолютно логічно корегує з ст. 599 ЦК про те, що зобов'язання діятиме допоки не буде належним чином виконане.*

При цьому, Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду також посилається на Рішення Конституційного Суду України від 22.06.2022 у справі № 3-188/2020(455/20) зазначив, що приписи статей 625 та 1050 ЦК унормовують питання відповідальності за порушення грошового зобов'язання позичальником, тоді як приписи статті 1048 Кодексу визначають загальні умови нарахування, сплати процентів за користування грошовими коштами як істотні умови договору позики, кредитного договору.

Приписи частини другої статті 625, першого речення частини першої статті 1050 та частини першої статті 1048 ЦК регулюють різні за змістом правовідносини, які не є взаємовиключними, адже за загальним правилом, застосування заходів цивільної відповідальності не звільняє боржника від виконання зобов'язань за договором у натурі, якщо інше не встановлено в договорі або законі. Таким чином, рішенням КСУ встановлено, що в аспекті порушених у конституційній скарзі питань припис першого речення частини першої статті 1050 ЦК не обмежує права Банку на отримання процентів як плати за користування кредитом, не спричиняє негативних наслідків для права Банку на ведення підприємницької діяльності, а тому є конституційним.

<u>Щодо розрахунків заборгованості</u>

–

Варто зазначити, що ТОВ «Манівео швидка фінансова допомога» та ТОВ «Таліон плюс» не є банківськими фінансовими установами. Товариство в межах виконання умов укладеного Договору здійснюють Розрахунки заборгованості, де чітко відображено нарахування відсотків, погашення заборгованості, залишок суми богу.

Зокрема, проте не виключно, доказами, які підтверджують наявність заборгованості за укладеним Договором та її розмір є первинні документи, оформлені відповідно до статті 9 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність».

Отже, Законом встановлено, що Первинні документи можуть бути складені

у паперовій або в електронній формі та повинні мати такі обов’язкові реквізити:

- назву документа;
- дату складання;
- назву підприємства, від імені якого складено документ;
- зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції;
- посади і прізвища (крім первинних документів, вимоги до яких встановлюються Національним банком України) осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення;
- особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції.
- Залежно від характеру господарської операції та технології обробки облікової інформації до первинних документів можуть включатися додаткові реквізити (печатка, номер документа, підстава для здійснення операції тощо).

З наданих позивачем документів вбачається, що вони повністю відповідають вимогам законодавства України, адже мають всі необхідні реквізити.

Дані документи є належними, повними та вичерпними доказами заборгованості, оскільки вони охоплюють всі необхідні обчислення сум, які стягуються. Зокрема, містять таблиці з даними та обчисленнями, з яких можна зрозуміти яким чином отримано результат відповідно до вимог ст.ст. 12, 81 ЦПК України.

Звертаємо увагу Суду, що підготовлені розрахунки не суперечать один одному та узгоджується з іншими доказами у справі, зокрема із витягами Реєстру прав вимоги №103 від 13.10.2020 до договору факторингу №28/1118-01від 28.11.2018, Реєстру прав вимоги № 7 від 28.10.2021 до Договору факторингу № 05/0820-01 від 05.08.2020.

Наголошуємо, що за весь період перебування права вимоги за вищезазначеними договорами, Позивач не здійснив жодних додаткових нарахувань і не застосував жодних штрафних санкцій до боржника.

Отже, можемо прийти до висновку, що розрахунки заборгованості, долучені до матеріалів справи в сукупності з платіжними дорученнями про перерахування коштів є беззаперечними доказами факту заборгованості, а отже позовні вимоги доведені Позивачем в повній мірі.

У Постанові Верховного Суду України від 25.05.2022 року (справа №219/7527/16) зазначено, що розрахунок заборгованості, разом з іншими суміжними документами , може бути належним доказом.

Заслуговує уваги той факт, що відповідно до норм чинного законодавства Суд першої інстанції зобов'язаний належним чином дослідити подані сторонами докази, в тому числі розрахунок заборгованості. Відмова у задоволенні позову без ґрунтовного аналізу наданих доказів, таких як розрахунок заборгованості, є порушенням процесуальних вимог.

Верховний Суд у постанові від 02.10.2020 року у справі №911/19/19 чітко зазначив, що суд зобов'язаний з'ясовувати правильність здійснення розрахунку позивачем і перевіряти ці докази. У випадку незгоди з розрахунком, суд повинен навести правові аргументи на його спростування або здійснити власний розрахунок, що є частиною його обов'язків. існування заборгованості. Відтак, суд має перевірити ці документи в сукупності.

Щодо Реєстрів прав вимоги

Надані Позивачем витяги з Реєстру прав вимоги (Реєстрів Боржників) (далі – Реєстри) до Договорів факторингу № 28/1118-01 від 28.11.2018, № 05/0820-01 від 05.08.2020 та №14/02/2022-01 від 14.02.2022 підписані та мають печатки уповноважених осіб, а також зазначена вся важлива інформація, а саме: номер реєстру, номер договору, дата договору, суми заборгованостей, реквізити сторін.

Дані документи містять всі необхідні реквізити, підписи сторін та оформлені належним чином, відповідно до встановлених форм договорів факторингу.

Згідно зі ст.95 ЦПК України, письмові докази можуть подаватися як у вигляді оригіналів, так і належним чином засвідчених копій. Якщо оригінали знаходяться у третіх осіб чи відповідача, позивач повинен зазначити, у кого саме вони зберігаються, що узгоджується з вимогами ст. 83 ЦПК України. ***Відповідно до вищевикладеного, Позивач на підтвердження переходу прав вимоги надав витяги з реєстрів, що відповідають формам погодженим Договорами факторингу та відповідають законодавству України.***

Особливу увагу варто звернути на те, що чинне законодавство України не містить чітких вимог щодо форми витягів з реєстрів, які підтверджують перехід права вимоги за договорами факторингу. У контексті статей 512 та 1077 ЦК України, перехід права вимоги може підтверджуватися документами, які належним чином фіксують факт укладення договору факторингу та передачі прав. Це можуть бути засвідчені копії витягів, електронні документи або документи, підписані обома сторонами договору. Законодавець не встановлює вичерпного переліку чи форми таких документів, що вказує на необхідність їх оцінки з точки зору загальних критеріїв допустимості та належності, передбачених ЦПК України.

Варто наголосити, що Реєстри в межах договорів факторингу містять інформацію, яка відповідно до законодавства України належить до таємниці фінансової послуги. Це положення закріплене *в ст. 10 Закону України «Про фінансові послуги та фінансові компанії»*, де зазначено, що конфіденційна інформація, яка стосується фінансових послуг, не підлягає розголошенню без згоди відповідних осіб, крім випадків, прямо передбачених законом. У контексті договорів факторингу така інформація включає деталі щодо боржників, їхніх зобов'язань

Крім того, реєстри прав вимоги містять персональні дані боржників, які захищені Законом України «Про захист персональних даних». Відповідно до цього закону, будь-яка обробка або передача таких даних можлива лише за згодою суб'єкта персональних даних або в межах чітко визначених правових підстав. У разі надання таких даних без правових підстав може виникнути загроза порушення прав осіб, чиї

дані зазначені в реєстрі.

Також важливо враховувати, що Закон України «Про інформацію» захищає конфіденційну інформацію, до якої належать дані про особу, умови її зобов'язань чи взаємодії із фінансовими установами. Цей закон встановлює, що доступ до такої інформації має бути обмежений та може здійснюватися виключно уповноваженими особами.

Враховуючи викладене, сторона, яка уклала договір факторингу, не має права надавати повний реєстр прав вимоги третім особам. Це пояснюється тим, що умови договорів, за якими передаються права вимоги, є предметом конфіденційності. Надання такого реєстру могло б розкрити інформацію, яка не стосується конкретного предмета договору або конкретної передачі прав вимоги, що порушує зобов'язання сторони за договором та чинне законодавство України.

Фактор, отримуючи право вимоги до певних боржників, отримує доступ лише до тієї інформації, яка є необхідною для реалізації цих прав. Передача інших даних, що стосуються боржників, права вимоги до яких не передавалися, є неправомірною. Це зобов'язує клієнта забезпечити належний відбір документів та інформації, яка передається фактору, обмежуючись лише витягами або копіями, що стосуються переданих прав.

Важливо також зазначити, що надання копій документів або витягів, які підтверджують право вимоги або містять інформацію, необхідну для реалізації цього права, може здійснюватися безпосередньо особою, до якої перейшло право вимоги. Такий підхід гарантує збереження принципу конфіденційності та захисту персональних даних, оскільки доступ до інформації обмежується лише тими суб'єктами, які мають юридичну необхідність або повноваження для її отримання.

З матеріалів справи вбачається, що подані витяги з реєстрів прав вимоги за договором факторингу відповідають вимогам, встановленим законодавством України.

Скан-копія витягу з реєстру прав вимоги №103 від 13.10.2020 до Договору факторингу №28/1118-01 від 28.11.2018, скан-копія Витягу з реєстру прав вимоги № 7 від 28.10.2021 до Договору факторингу № 05/0820-01 від 05.08.2020 та скан-копії Витягу з Реєстру Боржників 1 від 14.02.2022 до договору № 14/02/2022-01 від 14.02.2022, оформлених у фізичній формі, вони мають усі необхідні реквізити, а саме: назву, форму, погоджену сторонами, підписи сторін та основну інформацію, яка чітко підтверджує факт переходу права вимоги за кредитними договорами. Відповідно до частини першої статті 513 ЦК України, перехід права вимоги має бути підтверджений належними доказами, але конкретної форми витягів з реєстрів у законодавстві не встановлено. Законодавець лише вимагає, щоб передані документи підтверджували зміст зобов'язання та факт переходу права вимоги, що у даному випадку забезпечено.

Важливо зазначити, що витяги з реєстрів боржників (прав вимог) формуються безпосередньо клієнтом та фактором, тобто сторонами договору факторингу. Позивач, як новий кредитор, не має впливу на їх форму чи вигляд, а також доступу до повного реєстру. Його роль обмежується отриманням документів, які передаються йому у зв'язку з виконанням договору факторингу. *Відповідно до ч. 1 ст. 1077 ЦК України, договір*

факторингу є двостороннім правочином, який передбачає перехід права вимоги від первісного кредитора до нового, і всі документи, що супроводжують цей процес, можуть мати індивідуальну форму, визначену за домовленістю між сторонами.

Таким чином, подані витяги з реєстрів відповідають загальним вимогам належності та допустимості доказів, передбаченим ст. 76 та 77 ЦПК України. Законодавство України не встановлює чіткої уніфікованої форми таких витягів, а тому важливим є зміст документа, його реквізити та відповідність домовленостям між сторонами договору.

ПРОШУ:

1. Прийняти та врахувати дані пояснення

2. Стягнути з [redacted] на користь ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ЮНІТ КАПІТАЛ» (01133, місто Київ, бульвар Лесі Українки, будинок 34, офіс 333), (Код ЄДРПОУ: 43541163) заборгованість за кредитним договором № 977556004 від 11.08.2020 у розмірі 37 310,00 грн.

3. Судові витрати, пов’язані з розглядом справи, а саме: судовий збір у розмірі 2 662,40 грн., витрати на професійну правничу допомогу у розмірі 7000,00 грн. покласти на Відповідача.

Додатки:
1. Довіреність на КУКСА КАРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА.pdf.
2. Виписка з ЄДР.pdf.
3. Скан копія довіреності.pdf.

10.09.2026, **КУКСА КАРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА**